

РЕШЕНИЕ

№ 42239

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10100** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. Х. К., чрез адвокат Н. С., с адрес за призоваване: [населено място], пл. М., № 1, ет. 8 срещу Заповед № ЧР-СП-1197/27.08.2025 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която прекратено служебното правоотношение на оспорващата на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Твърди се, че същата е издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон и не отговоря на законовите изисквания. Посочените твърдения и крайни изводи за липса на качества са материално неотнормими към прекратителното основание по чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. Мотивите са и вътрешно противоречиви и взаимоизключващи се. Не е налице състава на нормата по чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, поради липса на обективни факти, които да обосноват прекратителното основание. Заповедта е издадена при злоупотреба с право, като целта е единствено прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателката. Последното е обективизирано от факта, че всички издадени заповеди от органа по назначаване по реда на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл отмени от съда и същият е запознат с мотивите на съдебните решения.

Инвокирани са доводи, че в оспорената заповед липсват мотиви, за това в какво точно се състои обективната невъзможност на държавния служител да изпълнява служебните си задължения. Обстоятелството, че жалбоподателката е ползвала продължителен болничен не е основание за прекратяване на служебното правоотношение на посоченото основание. Ползването на продължителен отпуск поради временна неработоспособност е право на осигуреното лице, което

се разрешава от органите на медицинската експертиза чрез издаване на индивидуални административни актове - болнични листи или експертни решения. Ползването на посочения вид отпуск е неотносим към посочените в заповедта основания. Според оспорващата законодателят е предвидил друго основание за прекратяване на служебното правоотношение – чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, но отново при спазване на предвидените в закона предпоставки за това.

Изложения в оспорената заповед мотив за липса на колегиалност и невъзможност за работа в екип е необоснован, несъстоятелен и е невъзможно да бъде приет като фактическо основание за издаването ѝ.

Друг неотносим мотив е оспорването на периодичните оценки на жалбоподателката. Това отново е нейно право, което не може да предопредели липсата на обективна възможност за изпълнение на служебните ѝ задължения. Същото се отнася и за твърдението за това, че поведението на К. влияе демотивиращо върху останалите служители в звеното. Посочено е, че служителката притежава качествата да изпълнява възложените ѝ задачи и факти в обратния смисъл не съществуват. Противно на бланкетното твърдение в оспорваната заповедта, няма случаи, в които жалбоподателката да е отказала участие в работни срещи. Никога не е участвала в конфликти между колеги и умее да работи в екип.

В подкрепа на твърденията е цитирана практика на ВАС и са посочени множество решения, с които са отменени уволнителни заповеди на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, постановени спрямо същия жалбоподател.

По време на проведеното по делото открито заседание, оспорващата се явява лично. Упълномощеният от нея адвокат С. поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са представени допълнителни писмени бележки. Претендира се присъждане на разноски по изготвен списък.

Ответникът по оспорването, в лицето на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт М. оспорва жалбата. Счита, че заповедта е законосъобразно издадена в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона. Представени са допълнителни писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че към момента на прекратяването на служебното правоотношение, оспорващата е заемала длъжността главен експерт в отдел "Инвестиционно-ремонтни дейности", Областно пътно управление - С., с ранг IV старши.

На тази длъжност тя е назначена със Заповед № ЧР-СП-829/03.11.2022 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“.

Със Заповед № ЧР-СП-642/28.02.2025 г. ѝ е определено основно месечно възнаграждение в размер на 2095 лв.

Видно от съставен доклад № 93-01-6596/25.08.2025 г. на Директор на дирекция АОЧР при Агенция „Пътна инфраструктура“ до Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, за период от две години и половина С. Х. К. е била 251 календарни дни в болничен. Поради постоянни отсъствия, в работния процес тя не е ангажирана и заинтересована, липсва колегиалност и невъзможност за работа в екип, натоварвайки колегите си с вменените ѝ задължения и отговорности. Всичко това оказва влияние и върху оценяването ѝ, което същата оспорва всеки път. Съгласно длъжностната ѝ характеристика много често се налага участие в експертни съвети, което се поема от останалите служители в отдела. Цялата тази ситуация оказва демотивиращо влияние на служителите в отдел „ИРД“.

В доклада се посочва, че Директорът на ОПУ – [населено място], предлага прекратяване на

служебното правоотношение на С. К. на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

Вземайки предвид изложеното в доклада, Председателят на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на С. Х. К. на 16.09.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 24.09.2025 г. (вх. № 94-00-6964), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че по отношение на С. Х. К. са налице чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, а именно, че същата е в обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл. 10, ал. 1 от Устрой Председателят на Управителния съвет на Агенцията назначава и освобождава служителите на Агенцията.

Заповед № ЧР-СП-1197/27.08.2025 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискващите се съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл реквизити – правното основание за прекратяване - чл. 107, ал. 1, т. 5, заеманата от държавния служител длъжност, начина на оформянето на служебната му книжка и придобития от него ранг.

В заповедта са изложени мотиви, за това, че С. Х. К. е била 251 календарни дни в болничен. Поради постоянни отсъствия, в работния процес тя не е ангажирана и заинтересована, липсва колегиалност и невъзможност за работа в екип, натоварвайки колегите си с вменените ѝ задължения и отговорности. Всичко това оказва влияние и върху оценяването ѝ, което същата оспорва всеки път. Съгласно длъжностната ѝ характеристика много често се налага участие в експертни съвети, което се поема от останалите служители в отдела. Цялата тази ситуация оказва демотивиращо влияние на служителите в отдел „ИРД“.

Настоящият съдебен състав намира, че въпреки изричното указание, дадено на ответника с определението за насрочване да делото, че в негова тежест е да представи доказателства на наличието на законовите предпоставки за издаването на оспорения акт, ответникът не е изпълнил това свое задължение. Последното е в пряка връзка с тежестта на доказването в административния процес, съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК - административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Прекратяването на служебното правоотношение при условията на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл изисква осъществяването на три кумулативни предпоставки – 1. Да е налице нова фактическа обстановка; 2. Същата да води до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по

длъжностна характеристика и 3. Причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението, т. е. обективната невъзможност следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не е съдействала в една или друга степен. Тази обективна невъзможност на държавния служител да изпълнява задълженията си (извън случаите на здравословни причини), трябва да е възникнала по време на служебното правоотношение и да не е обусловена от действия на страните в служебното правоотношение (Решение № 11911 от 04.12.2023 г. по адм. д. № 8019/2023 г. на ВАС, Второ отделение).

Съдът, вземайки предвид постоянната и непротиворечива съдебна практика по тълкуването на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, намира, че в разглеждания казус, не е налице нова фактическа обстановка, възникнала по време на служебното правоотношение, която да не е била обусловена от действията на страните. Продължителното ѝ отсъствие поради здравословни причини не може да бъде прието за обективна невъзможност държавния служител да изпълнява служебните си задължения, породена от причини, за настъпването, на която нито една от страните по правоотношението не е съдействала повече или по-малко.

Правото на отпуск поради временна неработоспособност е субективно право на всяко здравно осигурено лице и не може да бъде предпоставка за прекратяването на служебното правоотношение на посоченото основание.

Законодателят е предвидил възможност на основание чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, за прекратяване на служебното правоотношение поради настъпили здравословни проблеми на държавния служител. Съгласно тази разпоредба, е допустимо прекратяване на служебното правоотношение, при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравното състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме.

В разглеждания казус липсва съответното решение на съответната лекарска комисия, съгласно което на К. да е призната трайна неработоспособност или да са налице здравни противопоказания за изпълнение на служебните ѝ задължения.

Останалите изложени в оспорената заповед мотиви са абсолютно неотносими към посоченото правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, поради което не следва да бъдат обсъждани.

Анализът на събраните доказателства мотивира съда да приеме, че в случая не е установена, нито една от изброените предпоставки, наличието, на които би дало възможност на органа по назначаването да прекрати едностранно служебното правоотношение на държавния служител С. Х. К. на посоченото в процесната заповед основание.

От направените разсъждения следва единствено възможния извод - оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

По отношение на направените разноски, оспорващият, чрез пълномощника си е поискал такива, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът намира, че направеното възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, защото същото е в минимален размер, съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работата. От друга страна на оспорващата следва да се присъди единствено сумата, представляваща платено адвокатско възнаграждение, защото производствата по ЗДСл са освободени от държавна такса. В тази връзка, ако оспорващата прецени, може да поиска връщането на платената държавна такса от 10 лв., която ще ѝ бъде възстановена с разпореждане

на съда.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба С. Х. К., чрез адвокат Н. С., Заповед № ЧР-СП-1197/27.08.2025 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която прекратено служебното правоотношение на оспорващата на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на С. Х. К., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 1000 (хиляда) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния Административен Съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му от страните.